Any XXVII · març 2011

portalobert

REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

nº 98

"Com sant Josep va servir el vostre Fill, també nosaltres puguem servir el vostre altar"

Oració sobre les ofrenes de la solemnitat de sant Josep

DIA DEL SEMINARI 2011

Editorial

Quin gran do!

contingut

portalobert

nº 98 Març 2011

Director: Mn. Andreu Oller
Redacció i Edició: Josep Teixidó, Carles Ballbé, Diego Bermúdez, Joan Pau Callejón i Esteve Puig
Fotografia: Diego Bermúdez

Edita:
Seminari Conciliar de Barcelona
Diputació 231 - 08007 BARCELONA
Tel. 93 454 16 00
Fax 93 454 90 12

Correu electrònic:
seminari@ seminaribarcelona.net

Disseny i Maquetació:
David Molins - info@damokastudio.com

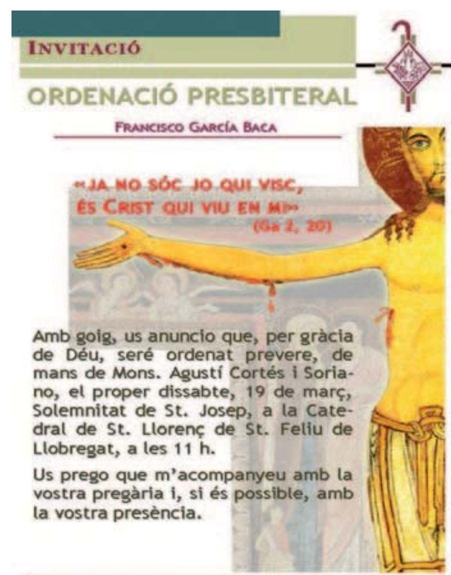
Impressió:
Gràfiques Ossó, S.L. - Tel. 93 666 13 42
Dipòsit Legal: B-43509-86
www.seminaribarcelona.net

En l'any en què Déu ens ha fet el gran do de la visita del papa Benet XVI a Barcelona per a dedicar la Sagrada Família i visitar l'obra del Nen-Déu, el lema del dia del Seminari ens és molt significatiu: "El sacerdot, do de Déu per al món."

La mateixa persona que rep el do del sacerdoci se sent plena d'agraïment i, alhora, d'humilitat d'haver rebut un regal tan gran i tan immerescut. Això la marca per a tota la seva vida i el seu ministeri, de manera que agraïment i humilitat seran, sempre més, característiques de la seva manera de pensar, de parlar i d'actuar.

El do d'un sacerdot és un dels regals més grans que Déu fa a la seva Església. Per mitjà del seu guiatge pastoral, la comunitat eclesial avança i creix en la fe, l'esperança, l'amor i la fidelitat a l'Evangeli de nostre Senyor Jesucrist. El sacerdot és un regal del qual l'Església s'adona que té necessitat de cara a assegurar i a augmentar la seva vitalitat i, per això mateix, és un regal que demana incessantment i amb insistència. Una vitalitat que, seguint les paraules del papa Benet XVI a la Sagrada Família, els preveres han d'extreure, com en el cas de Gaudí, del llibre de la Creació, del llibre de la Sagrada Escriptura i del llibre de la Litúrgia.

El do d'un sacerdot va més enllà de l'àmbit estrictament eclesial i arriba fins al món sencer. La seva tasca s'adreça, d'una manera especialment significativa

INVITACIÓ

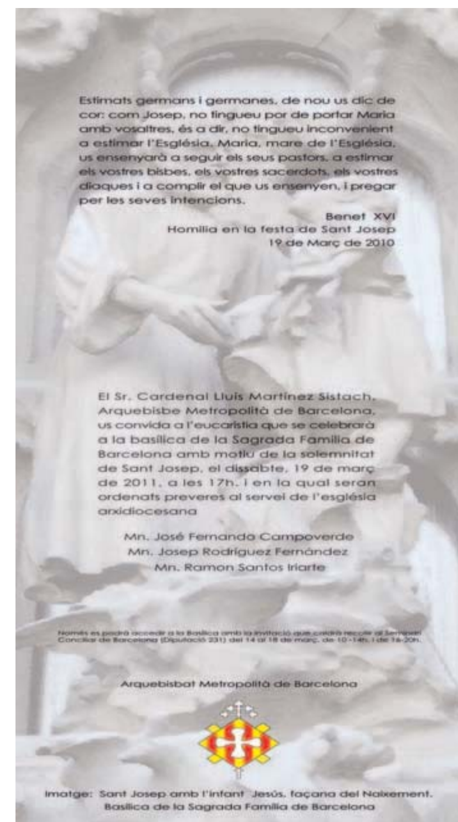
ORDENACIÓ PRESBITERAL

FRANCISCO GARCÍA BACA

«JA NO SÓC JO QUI VISC, ÉS CRIST QUI VIU EN MI» (Ga 2, 20)

Amb goig, us anuncio que, per gràcia de Déu, seré ordenat prevere, de mans de Mons. Agustí Cortés i Soriano, el proper dissabte, 19 de març, Solemnitat de St. Josep, a la Catedral de St. Llorenç de St. Feliu de Llobregat, a les 11 h.

Us prego que m'acompanyeu amb la vostra pregària i, si és possible, amb la vostra presència.

Estimats germans i germanes, de nou us dic de cor: com Josep, no tingueu por de portar Maria amb vosaltres, és a dir, no tingueu inconvenient a estimar l'Església. Maria, mare de l'Església, us ensenyarà a seguir els seus pastors, a estimar els vostres bisbes, els vostres sacerdots, els vostres diaques i a complir el que us ensenyen, i pregar per les seves intencions.

Benet XVI
Homilia en la festa de Sant Josep
19 de Març de 2010

El Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach, Arquebisbe Metropolità de Barcelona, us convida a l'eucaristia que se celebrarà a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona amb motiu de la solemnitat de Sant Josep, el dissabte, 19 de març de 2011, a les 17h. i en la qual seran ordenats preveres al servei de l'església arxidiocesana

Mn. José Fernando Campoverde
Mn. Josep Rodríguez Fernández
Mn. Ramon Santos Iriarte

Només es podrà accedir a la Basílica amb la invitació que caldrà recollir al Seminari Conciliar de Barcelona (Diputació 231) del 14 al 18 de març, de 10-14h. i de 16-20h.

Arquebisbat Metropolità de Barcelona

Imatge: Sant Josep amb l'infant Jesús, façana del Naixement. Basílica de la Sagrada Família de Barcelona

en aquest nostre temps, a tots els homes i dones, que són cridats per Déu a descobrir on es troba la seva plenitud més completa, on poden obtenir la seva veritat més autèntica, on cal buscar la vida més plena. El fet que la retransmissió de la dedicació de la Sagrada Família entrés a tantes cases ens indica que hi ha possibilitats reals per a l'Església i també per als sacerdots de poder fer present la Bona Nova de Jesucrist a les llars i al cor de moltes persones de casa nostra.

El dia del Seminari ens convida, enguany, doncs, a demanar, agrair i aprofitar el gran do que és el sacerdot. I, també, a ajudar, econòmicament i amb la pregària, en la formació adequada dels qui han d'arribar a ser-ho, per tal que ho puguin ser com Déu vol i com l'Església espera i desitja.

Mn. Josep M. Turull
Rector

SI VOLEU COL·LABORAR AMB UN DONATIU, PODEU FER-HO AL COMPTE CORRENT
2100-1047-91-0200096265

Dia del Seminari

El sacerdot, do de Déu per al món

Recés del 18 i 19 de febrer a Tiana predicat pel bisbe Traserra

Que hi hagi persones que ofereixin la seva vida al servei de la comunitat cristiana és un do de Déu. Que uns joves, enmig de tants de sorolls del nostre entorn, sentin que el Senyor els crida a ser administradors dels dons sagrats i es preparin per a esdevenir capdavanters de la comunitat en nom de Jesucrist és un do de Déu.

Passaran uns anys preparant-se per a poder esdevenir bons sacerdots i caldrà, després, un cop en siguin, no deixar mai una formació permanent a fi de ser, en cada moment, uns bons ministres del Senyor.

Cal que es configurin a Jesucrist bon mestre, bon pastor, bon Déu que estima i salva; o, més ben dit, cal que Crist vagi configurant la seva pròpia vida, disposant-s'hi amb aquelles connotacions més humanes, culturals, espirituals, pastorals i comunitàries que han de fer possible que el do de la gràcia que rebran sigui ben fructuosa en ells i en bé de tota l'Església.

El lema del dia del Seminari d'aquest any vol recollir unes paraules del papa Benet XVI dirigides a preveres de tot el món congregats a la plaça de Sant Pere del Vaticà per a celebrar la conclusió de l'any sacerdotal que commemorava el cent-cinquantè aniversari de la mort de sant Joan M. Vianney.

El sacerdot representa per al món una acció de Déu en què es reflecteix la seva predilecció amorosa per la humanitat.

Manifesta, obertament, que Crist vivent, ressuscitat, no s'ha apartat mai de la seva Església i hi continua actuant per mitjà d'unes persones especialment capacitades perquè arribi a tothom la seva gràcia salvadora.

Enmig d'un món que sembla tenir, com a objectiu absolut, no la vivència de la fe cristiana, sinó la "fe en el progrés", sembla que la missió del sacerdot ja no sigui necessària. La seva missió de ser pont entre la realitat de l'home i la grandesa de Déu vers on s'ha d'encaminar, sembla que se substitueix per altres mediadors, experts i mestres de realitats més properes i materials.

Tancar la missió del sacerdot a l'àmbit del que és anomenat "privat i confessional", reduint la seva acció pastoral al que és específicament litúrgic i espiritual, pot ser una forta temptació d'avui, davant d'un "món", sovint, sord a la Paraula de Déu.

La trobada amb Crist i el seu amor salvador són esdeveniments de la vida humana que es queden, massa sovint, fora de les organitzacions cíviques que ignoren o marginen tota experiència i vivència cristiana. Podria semblar que el sacerdot no hi té res a dir ni a fer, davant de tot el que constitueix el nostre món marcat per la ideologia del "progrés".

El prevere és cridat a guiar una comunitat eclesial concreta i hi haurà de dedicar molts d'esforços, a fi que aquesta sigui "veu" de la Bona Nova dins el món.

Alhora, haurà de procurar de no quedar encerclat per les tasques, típicament, eclesials, de manera que aquestes li impedeixin l'evangelització i l'apostolat més enllà de la seva estricta comunitat ja constituïda. Aquesta missió, més cap enfora, constitueix un aspecte essencial de la seva identitat ministerial i troba la seva millor expressió en la "caritat pastoral", com a servidor autoritzat de l'evangeli a TOTA criatura.

La disminució del nombre de sacerdots pot posar en perill aquesta missió i recloure els sacerdots sols comunitat endintre.

El sacerdot és un do de Déu per al món quan el seu estil de vida, els seus gestos i les seves paraules contribueixen a desvetllar el rostre trinitari de Déu; quan la seva persona comunica misericòrdia, amor, pau, salvació de Déu; quan és capaç de comprendre i dialogar amb les persones amb qui es va trobant i, alhora, prega per tota la humanitat.

Les paraules de Jesús sostenen tota la força apostòlica del prevere que ha sentit amb gran intensitat com Ell pregava a Déu Pare: "Tal com tu, Pare, m'has enviat al món, jo també els hi he enviat ... No prego només per ells, sinó també pels qui creuran en mi gràcies a la seva Paraula" (Jn 17,18-20).

Mn. Josep Serra i Colomer
Formador

Crònica
desembre - febrer

DESEMBRE
La trobada amb els rectors dels seminaristes d'aquest curs va tenir lloc, el **dia 1**, amb els rectors de Sant Feliu de Llobregat i, el **dia 2**, amb els rectors de Barcelona.
El **dia 3**, aniversari d'ordenació de Mn. David Àlvarez (formador del Seminari menor), vam anar de recés a Tiana fins l'endemà. El **dia 7** a les 22:00 va haver-hi la tradicional vetlla de la Immaculada a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè.
Aquest any, l'eucaristia amb Catalunya Cristiana i Ràdio Estel, presidida pel Sr. cardenal Lluís Martinez Sistach, va tenir lloc el **dia 13**. El **dia 14** alguns seminaristes assistírem al concert "El Messies de Häendel" al Palau de la Música.
El **dia 16** va haver-hi una Jornada Acadèmica de les Facultats. A les 20:00 hores vam tenir la celebració comunitària del perdó.
La Missa d'acció de gràcies per la dedicació de la Sagrada Família i per les famílies va tenir lloc el **dia 18**.
El Seminari Conciliar de Barcelona va celebrar el Nadal amb els seus seminaristes el **dia 21** amb una eucaristia presidida pel Sr. cardenal Lluís Martinez Sistach i concelebrada pel bisbe Agustí Cortés i tot l'equip del Seminari. L'endemà, **dia 22**, vam celebrar l'aniversari d'ordenació del nostre rector, Mn. Josep Maria Turull.

GENER
El seminaristes de Barcelona i Sant Feliu vam començar l'any anant de recés, el **dia 7**, a Montserrat, on el P. Ignasi Fosses va ser l'encarregat de donar-nos unes meditacions sobre la constitució "Laudis Canticum" (sobre la Litúrgia de les Hores) El **dia 10** van començar les classes a la Facultat.

Recés amb el Sr. Bisbe Jaume Trasserra

Del **dia 18** al **dia 25** va tenir lloc la "Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians".
El **dia 28** van acabar les classes del primer semestre i el **dia 31** es va iniciar el període d'exàmens.

Reflexió sobre la missió del Camerún

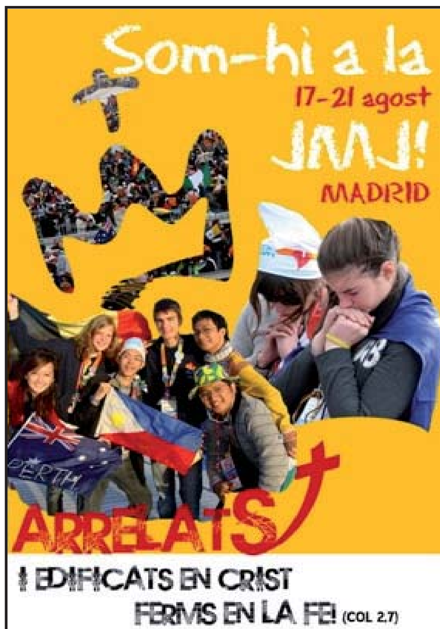
FEBRER
El dimecres **dia 2**, festa de la Presentació del Senyor, va tenir lloc la inauguració de la nova sala de lectura de la Biblioteca Pública Episcopal del Seminari de Barcelona. A la tarda, vam tenir l'Eucaristia a les 20:00 amb la tradicional processó de les candeles.
Els **dies 8, 9 i 10** els alumnes del curs de propedèutic van fer una sortida a Vic. El mateix **dia 10**, a les 19:00 hores, vàrem gaudir d'una sessió acadèmica sobre la visita de Benet XVI a Barcelona. L'endemà, Festa de la Mare de Déu de Lourdes, va finalitzar el període d'exàmens.
L'inici de les classes del segon semestre va tenir lloc el **dia 14**. Aquest mateix dia a les 22:00, el formador del Seminari Conciliar de

Celebració del Nadal

Recés amb el pare Lluís Victori

Convivència a Montserrat

Crònica

Vetlla de la Immaculada

Barcelona, Mn. Andreu Oller, ens va fer una xerrada sobre el seu recent viatge al Camerún.
El **dia 16**, Mn. A. M. Oriol Tataret va venir al Seminari per impartir una sessió informativa sobre els 25 anys d'"Arrels cristianes de Catalunya". Dos dies després, del **18 al 19**, vam anar de recés a Tiana, on el bisbe Jaume Traserra va ser el predicador. L'endemà, **dia 20**, vàrem tenir la trobada amb els pares dels seminaristes al mateix Seminari.

Dinar amb els pares dels seminaristes

El **dia 23** els seminaristes de la Comunitat de St. Josep Oriol van fer el tradicional "cafè amb el rector". Aquest mateix dia el bisbe Sebastià Taltavull va presidir l'eucaristia al Seminari i posteriorment vàrem tenir una trobada amb ell. El **dia 24** van ser els seminaristes de la Comunitat de St. Josep de la Muntanya, els qui van fer el "cafè amb el rector".

Eucaristia en la trobada de famílies

Agenda

MARÇ

Dia 19: Solemnitat de Sant Josep: ordenacions presbiterals de Mn. Francisco García Baca a la catedral de Sant Feliu de Llobregat, a les 11 h. i de Mn. José Fernando Campoverde, Mn. Josep Rodríguez i Mn. Ramon Santos a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona, a les 17 h.

Dia 21: Trobada dels Seminaris de Barcelona, Interdiocesà i de Terrassa al Seminari de Terrassa.

ABRIL

Dia 7: Celebració del perdó de Quaresma.
Dia 9: Trobada d'escolans.
Dies 15-18: Recés a la casa d'espiritualitat de Tartera (Prats de Cerdanya/Das).
Dia 19: Missa crismal de Barcelona a la catedral del bisbat.
Dia 20: Missa crismal de Sant Feliu de Llobregat a la catedral del bisbat.
Dies 26 Abril-1 Maig: Pelegrinatge a Roma amb la beatificació de Joan Pau II.

Propedèutic

Sortides de formació i convivència

Aquest primer any, com és costum, els seminaristes del curs propedèutic, a més d'estudiar assignatures per a introduir-nos en la vida sacerdotal, visitem, gairebé cada dijous, diferents indrets de la geografia catalana on s'ubica l'Església catòlica per tal de conèixer, de primera mà, aquells llocs on l'Església ha fet, està fent i continuarà fent treballs d'evangelització al nostre país. Per exemple, la primera visita amb què encetàrem el curs fou a les basíliques de la Mare de Déu de la Mercè i de Santa Maria del Mar de Barcelona, a on vam poder conèixer la història que hi ha entorn d'elles i el context en el qual es van construir. Per altra banda, no sols es tracta de conèixer el patrimoni artístic i arquitectònic de l'Església a Catalunya, sinó també de veure com ha sabut respondre a les diferents realitats socials al llarg de la història. Per exemple, veient la realitat present, vam tenir l'ocasió de poder visitar institucions eclesiàstiques com ara la Fundació Pere Tarrés, Càritas Diocesana, Ràdio Estel i Catalunya Cristiana.

Ara bé, no totes les sortides que fem es limiten al dijous de cada setmana, sinó que n'hi ha d'altres que duren tres dies en què sortim a fer una mena de *tour* per tal de conèixer indrets d'un gran contingut històric i cultural, com la sortida que vam fer a Poblet o l'experiència més recent a la diòcesi de Vic, on vam gaudir d'uns dies carregats d'un gran aspecte literari (amb la visita a Folgueroles, el poble que va veure néixer mossèn Jacint Verdaguer), cultural, històric i, és clar, religiós.

Sincerament, aquestes visites són molt profitoses per a nosaltres, i a més ens ajuden quant a la convivència entre nosaltres, ja que són moments per a compartir i per a viure en confiança, de manera que podem passar del no conèixer-nos a viure junts més fàcilment. De fet, poder compartir junts aquestes sortides ens ha apropat tant, que els vincles d'amistat que hem creat són gairebé familiars. A més, aquesta experiència de germanor l'hem poguda viure amb els germans seminaristes d'introductori del Seminari Interdiocesà, de manera que ens apropa més com a Església diocesana i també ens aferma més el sentit de ser Església catòlica, tenint present que el terme "catòlic" vol dir "universal".

Ermita de la Mare de Déu de la Damunt (Folgueroles)

Davant el Pantà de Sau

Albert Moreno-Palancas
Propedèutic

Bisbats

Barcelona

MISSA D'ACCIÓ DE GRÀCIES PER LA VISITA DEL PAPA

El passat 18 desembre, a les cinc de la tarda, l'arquebisbat de Barcelona organitzà el primer acte d'àmbit diocesà a la nova basílica de la Sagrada Família. Consistí en una celebració eucarística, presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, en acció de gràcies per la visita del sant pare a Barcelona.
En aquesta missa, també es pregà per les famílies i pel respecte a la vida humana. Amb aquest acte, l'arquebisbat de Barcelona celebrà la "Jornada per la Família i la Vida", que l'Església catòlica promou cada any entorn de la festa de Nadal.
La celebració va ser molt maca i amb moltíssima participació, tant de preveres com de fidels. De fet, tot i la gran capacitat d'aforament del temple, molta gent es va quedar sense poder entrar a dins. De tota manera, aquest tipus d'esdeveniments no seran pas aïllats a la Sagrada Família, ja que el consell episcopal ha programat un calendari de celebracions mensuals de l'eucaristia que es pot consultar a la pàgina web de l'arquebisbat de Barcelona. Només una petita "queixa": Em vaig pelar de fred!!!

Albert Sols
Propedèutic

Sant Feliu de Llobregat

Sant Feliu jove i trobada diocesana de confirmació

Per a dissabte dia 29 de gener del 2011, van ser convocades, a Vilafranca del Penedès, la trobada diocesana de confirmació, la trobada de joves cristians del bisbat de Sant Feliu de Llobregat i la festa de la Mare de Déu de l'Alegria. La trobada diocesana de confirmació va acollir els joves confirmands d'aquest any i els seus catequistes i monitors al Molí d'en Rovira (la residència Mare Ràfols) al matí, a on es dugueren a terme diverses activitats diguem-ne d'interpel·lació a fi de poder trobar i copsar l'Esperit i els valors cristians dins cada un de tots nosaltres (i d'ells) amb vista a la confirmació dels adolescents que ha de venir. Els seminaristes hi vam participar de manera activa invitant-los a restar fidels a l'Església diocesana per acció de la nostra catequesi.
La festa de la Mare de Déu de l'Alegria va acollir els seus participants a la plaça de la verema al matí, els quals pujaren caminant fins a l'ermita de sant Pau. Tots aquests qui vam iniciar la jornada al matí vam dinar, passat migdia, a quarts de tres, a l'escola de sant Ramon de Penyafort amb la nostra comunitat de les parròquies convocades a la jornada. Havent dinat, es va fer un espectacle d'animació musical i jocs col·lectius per a tots a la plaça de santa Maria.
Per al que fa referència als joves cristians de Sant Feliu, després de l'acollida llur a la rectoria a les quatre de la tarda (abans de la missa), també van participar en l'eucaristia solemne i conjunta (a què tots tres grups érem) a la basílica de Santa Maria, que va començar a tres quarts de cinc, que fou presidida pel senyor bisbe de Sant Feliu de Llobregat, a la qual es pot calcular l'assistència d'unes sis-centes persones i escaig en total i en què els seminaristes vam fer d'acòlits.
En acabada la missa, els assistents de la trobada i la festa del matí van fer comiat a la jornada. Cap a les sis de la tarda, es va berenar juntament amb els joves cristians de Sant Feliu i, tot seguit, hom es va adreçar a l'església de la Trinitat per tal de reflexionar-hi sobre la manera simultània de professar i performar la fe catòlica i de seguir un compromís ferm de vida cristiana, present sempre enmig de la nostra societat gràcies a la fe en i de nostre Senyor. Cap a les nou del vespre, es va sopar a la sala de mossèn Vinyeta. A continuació, va tenir lloc una vetlla, preparada pel Toni Torrelles i el Sergi Paramés, a la capella dels Dolors. L'organització va tancar aquesta darrera activitat nocturna a les onze de la nit, en què es va fer cloenda de les activitats de tota la jornada, durant la qual tots els participants havíem estat obsequiats amb una bufanda de Sant Feliu jove.

Joan-Pau Callejón i Mateu
2n Teologia

Sessió Acadèmica

El llenguatge de la bellesa

Reflexions sobre "Els missatges de la visita Apostòlica del Sant Pare Benet XVI a Barcelona"

En la passada sessió acadèmica del 10 de febrer hi participaren els professors Salvador Pié, Antoni Bosch-Veciana i Armand Puig així com el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona. La sessió acadèmica tractava sobre els missatges de la visita apostòlica del sant pare a Barcelona. Un dels temes centrals va ser el de la bellesa que ja el mateix Sant Pare va tractar en la seva visita a Barcelona parlant de la bellesa del misteri de Déu.

En la sessió acadèmica, però, es va plantejar una qüestió: ¿és possible, parlar de bellesa en temps de dolor? És a dir: ¿podem parlar de bellesa quan tantes persones viuen situacions tan difícils com les degudes a la crisi econòmica en la qual vivim? ¿Podem parlar de bellesa a un cor angoixat per una tragèdia?

La resposta a tals preguntes és delicada. Malgrat tot, cal dir que la bellesa és inseparable de la vida humana, la bellesa no pot quedar al marge de l'home tampoc en els moments difícils. Benet XVI ens ho recordava a la Sagrada Família: la bellesa és la gran necessitat de l'home, és l'arrel d'on sorgeix el tronc de la nostra pau i els fruits de la nostra esperança. La bellesa no és el luxe d'uns pocs, sinó la gran necessitat de tots els homes. I és que la bellesa és un dels camins per a arribar a trobar i estimar Déu que és la Bellesa mateixa.

La bellesa però, no sempre és fàcil de trobar, ja que, moltes vegades, es troba com oculta sota unes formes que no estem acostumats a associar a la bellesa. Això succeeix especialment amb el dolor. El dolor sembla sempre anar tan en contra de la bellesa... Però per altra banda el dolor manté una relació molt estreta amb l'amor i el llenguatge de la bellesa va molt unit al llenguatge de l'amor. Així mateix ho deia Antoni Bosch en la sessió acadèmica: el dolor immens de la humanitat pot trobar respostes en la veritat de la bellesa i l'amor.

La beata mare Teresa de Calcuta manifestava una gran bellesa en el seu rostre, malgrat que aquest no concordés amb els cànons de bellesa. Ella mateixa acostumava a dir: cal estimar fins que faci mal. Aquesta és la bellesa amagada en el dolor, un dolor que pot amagar bellesa perquè troba la seva causa en l'amor.

Sergi Sicília
3r. Teologia

El Seminari estrena la nova sala de lectura de la Biblioteca Episcopal

El cardenal de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i el president de la Diputació de Barcelona, Sr. Antoni Fogué, van inaugurar el passat 2 de febrer la nova sala de lectura de la Biblioteca Pública Episcopal del Seminari de Barcelona (BPEB), que ha estat possible gràcies a la col·laboració de la Diputació de Barcelona. A l'acte també hi van intervindre el rector del Seminari Conciliar de Barcelona, Mn. Josep M. Turull, i el director de la BPEB, Dr. Josep M. Martí Bonet.

La nova sala de lectura compta amb una superfície de 242 metres quadrats, 400 metres lineals de prestatges, 7.000 llibres i 47 punts de lectura –equipats per a connectar-hi ordinador portàtil i amb accés a internet–.

Cal destacar que, des de febrer del 2010, el catàleg de la BPEP forma part del catàleg col·lectiu de la Universitat Ramon Llull, amb uns 100.000 registres aproximadament, i que, a partir del desembre del 2010, el catàleg de la BPEB també forma part del Catàleg Col·lectiu de les Universitats de Catalunya (CCUC), amb més de 60.000 registres. Durant l'any 2010, Google ha escanejat 4.000 volums de la BPEB, que ja es poden consultar a través de Google Books.

El Dr. Josep M. Martí Bonet, nomenat bibliotecari el 1972, amb el suport de la Facultat de Teologia de Catalunya i del Seminari mateix, va organitzar la catalogació dels 400.000 llibres i opuscles que la BPEB conté actualment. A més, té un total de 900 còdexs i manuscrits, 92 incunables i un fons de 2.500 volums, estudiats al Catálogo Bibliográfico de la Biblioteca Pública Episcopal, publicat per Mn. Josep M. Martí Bonet, l'any 1976. També conté uns 30.000 llibres editats abans del segle XX i 350.000 volums de fons modern, especialitzats en temes eclesiàstics, d'història de Catalunya i de literatura catalana, dels segles XIX i XX. Cal destacar la biblioteca donada per Mn. Isidre Gomà i Civit (1917-2001). Actualment, 60.000 títols del fons modern (segles XX-XXI) són consultables a través del catàleg de la BPEB. Hi ha diferents fons de biblioteques en dipòsit, com la dels Carmelites Descalços de Catalunya, de 8.000 volums. També rep actualment 600 revistes especialitzades en ciències eclesiàstiques, filosofia i humanitats.

Nota de premsa del Seminari Conciliar de Barcelona

Òscar Bardají

Dia del Seminari

Testimoni

In manus tuas, Pater, comendo spiritum meum...

Aquestes mateixes paraules, les darreres de Jesús abans de morir a la creu per a ressuscitar al tercer dia, foren les paraules que van ressonar en mi quan vaig morir al pecat per a renéixer en el si de l'Església, mitjançant el sagrament de la confessió, sagrament que, rebut després d'uns vuit anys allunyat de Déu, va rentar no sols la meva ànima, sinó també la meva orella per a escoltar la crida a donar-ho tot per Crist.

Cadascun és cridat pel seu nom, és a dir: de la manera com pot entendre que és cridat ell i no un altre. En el meu cas, després del procés de conversió que Déu va obrar en mi, la crida..., la vocació, va ser evident, clara i forta per a mi en el dia de Corpus Christi del 2009. Va ser de la manera següent:

Vaig arribar a l'església, aquell dia, just abans que comencés la santa missa. El temple estava pleníssim, ja que a la meva parròquia, al dia de Corpus Christi, convoquen els nens i nenes que han rebut la primera comunió aquell any. Vaig haver de seure en un dels bancs de la capella lateral, el qual quedava enfront del presbiteri.

No va passar res d'extraordinari fins al moment de la comunió, quan, després d'haver estat dels primers a combregar, vaig tornar al meu lloc i, des d'allí, contemplava la gent que feia cua i combregava. Em va envair un profund amor i donava gràcies al Senyor de donar-se a tothom. Grans, petits, nois, noies, vells, joves, alegres, pensatius, tristos, piadosos i no piadosos... de tota mena feien cua davant el sacerdot per a combregar i jo em commovia i donava gràcies perquè Jesús no es negava a ningú. Era responsabilitat nostra de rebre'l en estat de gràcia, però Ell no es negava a ningú ni al més pecador.

Llavors, un pensament exterior, una veu interior, unes paraules que no són teves... no sabria pas com descriure allò, però sí que recordo clarament el que em va ser dit: "Sí, es cierto, pero, cuando este sacerdote no esté, cuando este sacerdote falte, ¿cómo llegaré yo a mis hijos?". Si no hi ha preveres, no hi ha eucaristia, no hi ha confessió... No hi ha pastor i les ovelles es dissipen. No hi és, Jesús, sagramentalment parlant, al món. Qui donarà la seva vida a Déu pels altres? ¿Qui ocuparà el lloc d'aquell sacerdot o el lloc de qualsevol altre dels qui ja no hi són?

La meva resposta fou un salt al buit: "Jo ocuparé aquell lloc, seré el teu instrument, el burrito con el que entraste en Jerusalén". I és que meditava, durant aquell moment que es feia etern: "Si jo dic que no a Jesús, qui li dirà que sí?,a quin pobre capellà faré carregar amb la responsabilitat que el Senyor vol confiar-me?,¿a qui aniran les persones que Déu esperava que jo conduís , en un futur, cap a Ell, si jo li dic que no? Si faig el sord, jo que he sentit la seva crida, qui dirà que sí a Jesús?, qui el farà present enmig del seu poble?".

La vida no és nostra, és de Déu, per això el que la guarda la perd i el que la posa en mans del Senyor la manté i la fa fruitar en bé de tots. Jo vaig posar la meva vida a les seves mans aquell dia de Corpus i ara sóc al Seminari. M'hi va portar Ell. Aquest és el meu lloc, "la part que m'ha tocat és deliciosa i m'encisa la meva heretat".

Plagui a Déu de mantenir-me fidel i disposat a la seva voluntat i que tots els qui se sentin cridats al ministeri donin "a Déu el que és de Déu".

Diego Felipe Bermúdez Agudelo
1r. Teologia

Estadístiques

ESTADÍSTICA DEL SEMINARI

Curs 2010-2011

Nous ingressos....7
Curs Propedèutic....6
Altres Cursos....1

Curs

Etapa Introductòria....6
Teologia....16
Etapa Pastoral (diaques)....10

Total Seminari Major.... 32

Seminaristes de l'Arquebisbat de Barcelona....26
Seminaristes del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat....6

Seminari Menor....7

Seminaristes de l'Arquebisbat de Barcelona....4
Seminaristes del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat....3

Dia del Seminari

Testimoni

Una vocació a cop de gas

Em dic Eduard Puig Casas i sóc seminarista de la diòcesi de Barcelona. Quan m'han demanat escriure el meu testimoni, això m'ha fet pensar en la meva vida i la meva vocació: La Seva crida -no sempre nítida i clara- i la meva resposta -no sempre àgil i confiada- han fet que hagi de remuntar-me de la infantesa fins a l'època actual per a poder entendre que la vida és un exercici de llibertat que engrandeix la persona i totes i cada una de les coses que ens hi esdevenen, no són per un caprici del destí.
Quan un és petit i li pregunten sobre el seu futur, els seus somnis, les seves inquietuds, etc., la majoria de respostes solen ser simples i ingènues que ens fan riure tots, perquè ens fan reviure, d'alguna manera, la nostra infantesa.

En el meu cas, jo volia ser conductor d'ambulància perquè sempre anaven molt ràpid i la velocitat i el motor en general sempre m'han apassionat. Si la velocitat ha estat una de les meves passions, hom podria pensar en un procés vocacional fulgurant, ràpid; doncs, bé, continuant amb l'analogia, diguem que, per a arribar al Seminari, anava amb un cotxe de molt poca potència i que a cada pocs quilòmetres punxava alguna roda. És clar, que, així, no podia guanyar mai. Però un dia em vaig trobar un "mecànic" que em va canviar el motor, les rodes i tots el components i em va dir: si vols córrer de veritat, Déu t'espera en aquesta cursa apassionant, sense radars, que podràs anar sempre al màxim i, a més, podràs ajudar que molta gent corri al teu costat. I, si, de vegades, surts del circuit, o et quedes sense benzina, pots tornar a començar. I el millor de tot és que el teu copilot és Déu mateix: ho vaig tenir clar. La meva vida tenia tot el sentit i, ara, a més, sé que puc guanyar aquesta cursa.

Però és clar que, per a arribar fins aquí, vaig haver de patir una miqueta. Sempre em vaig resistir a la idea d'un lliurament total a Déu. No entenia que el camí per a ser feliç implicava una renúncia total a tots els meus projectes personals, somnis, etc., en definitiva, una renúncia a mi mateix. I, és clar, és un camí en què et poden acompanyar, però l'últim pas només el pot fer un mateix. Després, t'adones que, si confies en Ell, mai, ho repeteixo, mai no et fallarà. A mi mai no m'ha decebut.
Sempre em preguntava cóm Déu podia ésser tan "delicadament pesat", perquè jo no volia fer el que Ell em demanava. Jo capellà? Que t'has tornat boig?, em deia quan em passava pel cap aquesta "bogeria". No ho volia fer! i li ho vaig dir.
Quan un es posa davant de Déu i li diu això..., Ell deixa de "molestar-te". –Si alguna cosa tinc clara, és que et respecta la llibertat d'una manera increïble.– En aquell moment, em vaig sentir lliure i molt animat. Clarament, m'equivocava i, en poc temps, ho vaig saber. Comences a adonar-te que, encara que la vida et somrigui personalment i professionalment, tens una petita buidor al cor que no et deixa tranquil. I què podia fer? Què fan, els nens petits, quan es troben malament? Doncs es posen a plorar i se'n van a abraçar la seva mare. Jo vaig fer el mateix. Però aquesta vegada em vaig abraçar a la Mare de Déu i li vaig demanar que em perdonés, que no m'abandonés i que m'ajudés a complir la voluntat del seu fill. I, és clar, ho va fer. Sóc aquí gràcies a Ella.

Eduard Puig
5È TEOLOGIA

Seminari Menor

Presentació del nou formador

Hola, sóc Mn. José Fernando i vaig néixer, a Guayaquil-Equador, l'11 de gener de l'any 1981. Em van ordenar diaca el 21 de març del 2010. Actualment estic col·laborant a la parròquia de sant Ignasi de Loiola i també estic cursant la llicenciatura en Filosofia a la Facultat de Filosofia de Catalunya de la Universitat Ramon Llull. He col·laborat a les parròquies de la Mare de Déu de la Llum i de Santa Agnès. Al novembre em van demanar que m'incorporés al Seminari menor com a ajudant del formador.

Enguany, tot ha estat molt intens en el meu camí vers el presbiterat. A l'agost, la meva mare va morir i vaig anar a l'Equador al seu enterrament. Quan vaig tornar, em vaig trobar dos canvis: deixaria la parròquia de Santa Agnès, a on col·laborava, i m'incorporaria el Seminari menor; a més, als caps de setmana aniria a col·laborar a la parròquia de Sant Ignasi. Aquesta experiència l'estic vivint amb molta confiança en Déu, ja que, quan em van ordenar de diaca, vaig experimentar que, a partir d'aquell moment, jo renunciava a fer la meva voluntat per a fer la voluntat de Déu, que en el meu cas es concreta en l'obediència al bisbe.

Quan vaig començar la tasca de formador al Seminari menor, ho vaig experimentar amb molt de respecte, ja que és molt seriós, això d'acompanyar uns nois que de petits mostren inquietuds vocacionals. El que més m'ha cridat l'atenció d'aquesta experiència és que els nois sempre sorprenen, ja que normalment esperem sempre unes reaccions davant d'un fet, però ells hi reaccionen, de vegades, d'una manera diferent a la que n'esperàvem. Això m'ha sorprès molt, perquè experimento que la crida que Déu ens fa tothom la viu d'una manera particular.

Mn. José Fernando Campoverde
Formador

Escolans a la Sagrada Familia

Enguany, recollint el bon regust que ens va deixar el passat 7 de novembre la visita del sant pare Benet XVI en la dedicació de la Sagrada Família, volem proposar als nostres escolans de descobrir aquesta nova església dissenyada per Gaudí que és una catequesi sobre Déu enmig de la ciutat de Barcelona.

Així, doncs, el proper dia 6 d'abril del 2011, convidem els nostres escolans i escolanes a trobar-nos a les 10h del matí al carrer Provença, núm. 450, per a entrar a visitar la Sagrada Família i celebrar-hi l'eucaristia. Aquest any, la trobada finalitzarà a les 14h del migdia.

Aquest any, convé que us inscrigueu a la trobada per a poder disposar del nombre adequat de guies per a la visita. Per a inscriure-us-hi, cal que truqueu al telèfon: 93 454 16 00, o al 648 18 15 05. També ho podeu fer enviant les vostres dades (parròquia o comunitat, número de participants, responsable del grup i telèfon de contacte) a seminarimenor@arqbcn.cat.

Us hi esperem!

Mn. David Álvarez
Formador

Trobada d'escolans
el 9 d'abril, de 10h a 14h
a la Sagrada Família

PER A MÉS INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS: Truca al: **93 454 16 00 / 648 18 15 05**
o escriu a: **seminarimenor@arqbcn.cat**
SEMINARI MENOR DIOCESÀ MARE DE DÉU DE MONTALEGRE C/ Diputació 231 08007 Barcelona www.seminaribarcelona.net

Pastoral Missionera

Visita a la missió dels bisbats de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa al Camerún

La segona quinzena de gener, vaig tenir l'oportunitat de viatjar al Camerún amb Mn. Miquel Àngel Pérez, rector de la parròquia de Sant Miquel de Santa Coloma de Gramenet, i la Sra. Alba Garcia, directora del col·legi de Singuerlín. L'objectiu era conèixer la missió que des de fa més de 40 anys s'ha dut a terme a la diòcesi de Yagoua, a l'extrem Nord del país. En una zona de contrast entre el Sahel i un frondós riu que dóna al llac Txad, es troba el centre d'aquesta missió a Blanguoa, una gran població de cases de fang que malviu del comerç amb el Txad a través del contraban, de la pesca i del que pot en una zona de grans planícies, d'escassa vegetació i de molta pols. Una zona que semblaria oblidada del món, si no fos per l'antena de telefonia mòbil que hi ha, les motos xineses i per les samarretes amb temàtica esportiva i publicitària que es veuen arreu, com les del Barça.

Mn. Cisco Pauses, prevere de Sant Feliu de Llobregat i que és l'actual responsable de la missió, ens va venir a buscar a N'Djamena per dur-nos a Blangoua. Aquí hem pogut copsar la bona feina dels missioners de casa nostra. És una missió de primera evangelització, de crear i formar comunitats cristianes i de treballar, en conseqüència, pel al seu desenvolupament humà. A Àfrica, tot és religió, Déu s'hi troba per tot arreu, però el missioner té la tasca d'ajudar a descobrir el Crist encarnat en la vida de les persones i dels pobles, estimant-ne i humanitzant-ne la cultura, les llengües, l'estil de vida. Es fa present el veritable rostre humà de Déu entre una població de majoria musulmana, on hi ha animistes i cristians, treballant i tenint cura de tots. Així, vam anar resseguint els passos de Mn. Jordi Mas, missioner de la província eclesiàstica de Barcelona, fill de la Garriga, que va morir el passat 18 de novembre. Ell és el qui va començar la missió en aquesta zona, creant-hi comunitats cristianes, fundant-hi escoles, impulsant-hi la construcció de pous, animant-ne la promoció de la dona, alfabetitzant-ne els adults, buscant-hi noves fonts de desenvolupament econòmic i vetllant-hi en general per la vida de la gent. No en va, sempre hi serà recordat com Baba George. Més tard va comptar amb la col·laboració inestimable del Cisco Pauses, que fa quinze anys que hi és i aquest mes de juny torna cap al seu bisbat, i també d'en Miquel Àngel, que va ser-hi sis anys.

En la missió de Blangoua, va ser on vam estar hostatjats als primers set dies, i des d'aquí vam anar fent-hi les visites. Entre aquestes, l'escola de la missió, d'uns 500 infants, i el CEFAVIHAR, una escola professional per a uns 50 joves, a on aprenen electricitat, instal·lació d'energia solar, soldadura, informàtica... També Makary, que és un altre dels centres neuràlgics de la missió des d'on en Jordi Mas va dur a terme moltes iniciatives. Aquí hi ha el grup de joves de la JEC, que mou i anima força la vida comunitària, especialment amb els seus cants en les celebracions. Blaram, Kofia, Fotokol, Goulfey..., petits pobles on els missioners han desenvolupat i animat comunitats cristianes amb diferents serveis socials com escoles i centres de promoció humana.

En la segona etapa del viatge vam anar cap al sud, uns 400 km, a Maroua, una típica ciutat africana de 200.000 habitants. Allà vam lliurar diferents ajudes que el Miquel Àngel portava i vam conèixer l'obra missionera dels qui possiblement substituiran el Cisco Pauses, al proper mes de juny. El bisbe de Yagoua, Mons. Barthélemy, ens hi va fer de guia i ens ho va mostrar.

De tot el viatge en destaco tres elements que m'han interpel·lat: el món de la dona, elegant i activa, és la que sosté la família; els infants, riquesa de la família i treballant arreu: venent pels mercats, fent grava, pasturant ramats.., però també jugant i rient; i el xoc brutal entre el món tradicional africà i el nostre món modern abassegador i trasbalsador, que planteja els grans interrogants de com podem ajudar-los d'una manera efectiva, que els resituï en aquest món globalitzat de manera autònoma i que no destrueixi el seu estil de vida. El meu goig ha estat veure que els missioners tenen un llarg recorregut fet en aquest sentit i són els qui han entrat en unes relacions de més proximitat i de compartir la vida i caminar amb ells. Tant de bo que no es perdi aquest esforç i que aprenguem a fer-ho des d'aquí.

Mn. Andreu Oller
FORMADOR

Nou document del magisteri

LA PARAULA DE DÉU: ALIMENT ESPIRITUAL

Presentació de l'exhortació apostòlica "Verbum domini"

Què és la Bíblia? En quines parts es divideix? A quina part pertanyen els Evangelis? ¿Quants evangelistes hi ha? Segur que aquestes i d'altres preguntes semblants van ser abordades per molts de nosaltres a la catequesi de preparació a la primera comunió i a la confirmació.
Possiblement des de llavors hem anat resseguint el contingut de la Paraula de Déu en el marc de la celebració eucarística dominical. Però, ¿quants de nosaltres hem obert amb certa assiduïtat aquest llibre tan citat per tothom? ¿Quants ens hem atrevit a fer un petit curs introductori a nivell parroquial? O, fins i tot, ¿quants hem fet un pas més inscrivint-nos en algun dels cursos impartits a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB) ja sigui en la seva opció presencial com a distància?
Aquest darrer any la meva mare i unes amigues s'han apuntat a fer un curs d'introducció a l'Antic Testament. Inicialment els feia una mica de mandra i possiblement, encara que no m'ho hagin dit, tinc una certa sospita que ho van fer com a detall davant la meva invitació a participar en aquest curs. Però he de dir que la seva experiència ha estat molt enriquidora. Ha canviat la seva visió sobre les Sagrades Escriptures. Han superat la seva visió d'un llibre inintel·ligible i hi han descobert un llibre ple de saviesa. Han trobat en ell un bon instrument per a començar la pregària. Tant és així que un cop acabat el curs sobre Antic Testament han decidit inscriure's al curs d'Introducció al Nou Testament. Aquesta és una experiència que han fet molts d'altres i que, gràcies a diferents iniciatives eclesials i a l'expansió dels instituts de ciències religioses, esperem que també molta altra gent pugui fer.
Tot i el gran impuls del Concili Vaticà II en el coneixement, la lectura i pregària amb les Sagrades Escriptures, el papa Benet XVI va publicar el 30 de setembre de 2010 l'exhortació apostòlica Verbum Domini (la Paraula del Senyor). El passat 12 de gener, en el marc de la "Quarta hora de dimecres" de la Facultat de Teologia de Catalunya, vam poder assistir a una presentació sobre el contingut de la referida exhortació a càrrec dels professors Salvador Pié-Ninot, M. Claustre Solé, Agustí Borrell i el nostre degà Armand Puig.
Amb aquesta exhortació, el papa Benet XVI desitja indicar algunes línies fonamentals per a revalorar la Paraula de Déu en la vida de l'Església. En aquest sentit, el papa exhorta tots els fidels a revifar el trobament personal i comunitari amb Crist, per tal de poder arribar a ser transmissors de l'alegria que neix d'aquest trobament personal.
Per a fer aquesta trobada, el papa ens convida a aprofundir la lectura i el coneixement de la Sagrada Escriptura i a fer-ne un dels nostres principals instruments de pregària eclesial i personal. La gran novetat cristiana consisteix en el fet que Déu se'ns fa conèixer en el diàleg que desitja tenir amb nosaltres per a invitar-nos i rebre'ns en la seva companyia. Déu, doncs, desitja fer trobada amb nosaltres. El papa, citant sant Pau, ens recorda que qui construeix la pròpia vida sobre la Paraula de Déu edifica veritablement de manera sòlida i duradora.
Benet XVI ens alerta sobre la importància de no perdre de vista que la Paraula de Déu és un dels mitjans que tenim els cristians per a fer trobada, no amb un discurs o amb conceptes o normes, sinó amb la persona mateixa de Jesús. És a partir de la lectura d'un fragment dels Evangelis que podem anar més enllà del que és escrit per a establir un diàleg amb Jesús, que ens ha promès que serà amb nosaltres fins a la fi del món. No som la religió del llibre com els jueus i els musulmans, sinó que el centre de la nostra creença és Jesucrist, el qual coneixem a partir de la Paraula de Déu.
Per acabar, voldria convidar-vos a entrar en la lectura pregada de les Sagrades Escriptures. Un primer pas hi podria ser fer pregària, al llarg de la setmana, amb el fragment de l'Evangeli corresponent al diumenge següent. D'aquesta manera ens ajudem també a preparar l'Eucaristia dominical. Per a aprofundir-ho més, podeu demanar l'orientació dels capellans de la vostra parròquia, podeu també anar en alguna llibreria especialitzada a on us aconsellin un llibre que us pugui introduir en la lectura pregona i pregada d'algun dels Evangelis.

Marc Labori Bau
2n. Teologia

Qüestions d'actualitat

Visita de Mons. Sebastià Taltavull

Els fruits de la visita del Sant Pare a Barcelona

Hem rebut amb alegria la visita del nostre bisbe auxiliar Sebastià Taltavull. Ens ha presidit la missa de comunitat i, després de sopar, ha conversat amb nosaltres una estona. Hem parlat dels fruits de la visita del sant pare a la Sagrada Família i de l'exhortació pastoral que va fer després el nostre cardenal. El bisbe Sebastià ens va parlar de l'atractiu de la Sagrada Família: és una construcció que atrau, que mira al futur, és un lloc de catequesi.

Reflexionant sobre tot el que es va dir durant l'homilia de la missa i després, a la conversa amb ell, en vaig treure que, per aconseguir descobrir Crist cada dia una mica més, ens hem d'enamorar, i aquest enamorament passa per l'oració que és on ens trobem, escoltem, parlem i intimem amb Déu, ens fem amics seus. Per això la Sagrada Família és una molt bona oportunitat de descobrir Crist i a on podem anar a pregar. La Sagrada Família és un lloc teològic que ens pot ajudar a descobrir Déu, ens porta a Ell i ens parla d'Ell d'una forma visual i bella. Els fruits d'aquesta visita i de la dedicació seran molts, però, si volem que es mantinguin, allò que hem sentit i hem viscut hem d'integrar-ho de veritat a la nostra fe. El repte de la nova evangelització passa doncs per integrar d'una manera veritable això que fem amb allò que creiem, que el nostre "fer" sigui ja expressió de la nostra fe, de la mateixa manera que, a la Sagrada Família, el que s'ha fet expressa la nostra fe. No és solament una façana nostra, sinó que és una façana que parla de Déu, igual com nosaltres hem de ser "façana que parla de Déu", hem de tenir la valentia que el nostre "fer" sigui expressió de la nostra fe en tots els àmbits de la nostra vida. De nosaltres i de la nostra intimitat amb Déu, en sorgiran els fruits futurs.

Santi Cuquerella
3r. Teologia

Experiències pastorals...

Ítaca, més que un grup (musical)

A la parròquia de Sant Vicenç Màrtir de Sant Vicenç dels Horts, on col·laboro als caps de setmana, hi ha una gran diversitat de programes per al poble, organitzats pels diferents grups de la parròquia, que volen animar i enfortir en la fe i la caritat els seus membres.
Entre aquests hi ha el grup musical *Ítaca*, que fa una de les tasques pastorals més boniques: animar les celebracions litúrgiques amb els infants i altres festes per mitjà de la música. També ofereixen concerts amb temes musicals variats, com nadalencs i altres de diferents, clàssics i moderns, com els Beatles, Eric Clapton, Richard Claiderman, Brian Adams i uns quants musicals.
Aquesta va ser la idea de Francesc Jornet, el fundador i director del grup, i un gran personatge. Amb el suport del rector, Mn. Mateu Santacana, es va fundar al setembre de l'any 1986, fruit de l'experiència viscuda (feia anys) amb el grup musical de Santa Maria de la Geltrú de Vilanova i la Geltrú (als sis Nadals anteriors a la fundació, havien ofert un concert nadalenc a Sant Vicenç).
Al llarg dels anys, anava augmentant el nombre dels seus membres i també les seves activitats: a més de les celebracions eucarístiques de la parròquia, el grup participava activament en l'animació musical de celebracions extraordinàries (aniversaris, trobades especials), d'actes, celebracions litúrgiques importants (missa del Gall, Setmana Santa, Pasqua, Confirmació...), participació en els actes de la Trobada Europea de Joves de Taizé de l'any 2000, com també concerts al poble, arreu de Catalunya i en alguns altres països, com la República Txeca i Andorra. Darrerament, també, sovint, la participació del grup és sol·licitada en força casaments a la parròquia.
Ítaca, aquest any, celebra el seu 25è aniversari i ha fet una festa per a tots els membres que hi han participat al llarg de la seva història. Actualment, compta amb 33 membres i els instruments que hi intervenen són flauta de bec, flauta travessera, fagot, bateria, baix, guitarres, violí, piano i també veus.
En arribar en aquesta parròquia, una de les primeres tasques que em vaig marcar, va ser la de conèixer de més a prop aquest grup, perquè, d'una banda, els seus membres majoritàriament són nens i nenes i joves de la catequesi, de l'esplai i dels escoltes i, per l'altra, perquè també m'agrada molt la música.

Sanyika Benárik
5è Teologia

El que diu l'Església sobre...

Les arrels cristianes de Catalunya

Enguany s'escauen els vint-i-cinc anys de la publicació del document "Arrels cristianes de Catalunya", elaborat pels bisbes amb seu a Catalunya d'aquella època: els bisbes Jubany (†), Torrella (†), Camprodon, Malla, Moncadas (†), Malla, Carles, Martí Alanis (†), Guix (†) i Daumal (†). A punt de finalitzar-se l'any 1985, els bisbes de la conferència episcopal tarraconense van fer públic aquest document en el context del mil·lenari de Catalunya. Recentment, s'ha sabut que el principal redactor del text fou l'aleshores Mn. Joan Carrera i Planas, vicari episcopal de Barcelona i que, sis anys més tard, seria bisbe auxiliar de Barcelona.

Així, doncs, els bisbes afirmaren amb paraules semblants que Catalunya és la nostra pàtria, que ens cal estimar i servir. Però sorgeix aquí la problemàtica de la interpretació d'aquesta afirmació, que inclou termes com "patriotisme", "amor al país". Certament, però no s'ha de fer en clau de tancar-se sobre si mateix, sinó que aquesta estima al país –en aquest cas, Catalunya– significa l'amor al proïsme, l'encarnació concreta en un lloc (i si diem Catalunya, també podem dir altres nacions del món, certament). Per tant, doncs, arribem al fet que l'amor a Catalunya comporta un compromís efectiu de civisme: acceptar les lleis justes, el bé comú, les necessitats de la societat, etc.

Quan diem "pàtria", ens referim ni més ni menys que a la terra dels nostres pares: en aquest cas, una Catalunya que té més de mil anys d'història i les arrels de la qual les trobem dins la fe cristiana, que va fer néixer i créixer Catalunya. D'exemples clarividents en trobem als monestirs, les catedrals, les escoles –ja en època més tardana–, etc. I com a personatge clau en aquest punt de les arrels cristianes de Catalunya trobem la imponent figura de l'abat i bisbe Oliba Cabreta, que fou abat de Ripoll i de Cuixà i bisbe de Vic. Ell va ser el pare espiritual de Catalunya, una terra que ha donat en la història testimoni de la seva fe cristiana fins a l'extrem, com bé veiem amb l'exemple dels nostres màrtirs. Però ja molt abans trobem l'incomparable testimoni del bisbe màrtir de Tarragona, sant Fructuós, i dels seus diaques, sant Auguri i sant Eulogi, l'any 259. Altres personatges més recents són Prat de la Riba, Jaume Balmes, el bisbe Josep Torras i Bages, el qual pronuncià aquesta frase tan contundent: "Catalunya serà cristiana o no serà."

Per altra banda, la doctrina ens diu que els estats han de respectar els valors culturals de les nacionalitats, ètnies, etc. i el mateix futur beat, el papa Joan Pau II, recordava que "la llengua inclou els trets d'identitat d'un poble". Per tant, doncs, hem de tenir ben present que Catalunya té unes arrels cristianes profundes, malgrat que es vulguin tapar. El nostre deure com a cristians que vivim en aquestes terres és el de donar un testimoni fidel i sense complexos de la vida dels deixebles de Crist, encarnats en un segon nivell a la terra a on vivim, sigui Catalunya, sigui Astúries, França, Perú, Bangladesh, Rwanda o Vanuatu. Vivint com a cristians compromesos amb l'Evangeli enmig d'aquesta societat catalana nostra, podrem tornar a revifar aquestes profundes arrels cristianes de casa nostra.

Josep Teixidó Cuenca
4t Teologia

La Casa Gran (4)

Reconstrucció i abandó

"Uno de los edificios eclesiásticos que más ha sufrido los rigores de la saña marxista y que más urge reparar es el Seminario Diocesano (...) afortunadamente es sólida su fábrica y por eso permanecen en pie sus muros; pero dentro quedó todo profanado, saqueado, sin altares, sin biblioteca, sin gabinetes ni laboratorios científicos, sin mesas, ni bancos, ni sillas, ni ajuar de ninguna clase en las habitaciones de superiores y seminaristas (...), Y urge repararlo. Es la Diócesis entera de Barcelona la que debe preparar digna morada a los jóvenes levitas que cruzaran su umbral..."

Aquest és un fragment de la circular del bisbe Díaz y Gomara, administrador apostòlic de Barcelona, del primer d'agost del 1939. El conflicte armat ja s'havia acabat i el país estava en plena reconstrucció. Després de la cruenta persecució religiosa durant la guerra, cal una regeneració, tant dels béns eclesiàstics com de les vocacions al ministeri, i és per això que es fa una crida especial a refer el Seminari, que és el cor de la diòcesi. La institució és considerada, per aquest i pels bisbes successius, una peça clau de l'Església barcelonina.
Tot i que aquesta circular és del mes d'agost, va ser a partir del febrer d'aquell 1939, que van iniciar-se les tasques de reconstrucció de la casa, per habituar-la a la seva finalitat. El dia 2 de setembre ja van entrar-hi els primers seminaristes i, el 30 d'aquell mes, s'hi va inaugurar el curs oficialment. Per tant, la tasca d'aquells primers mesos, va estar centrada en les habitacions, classes i capella. Allò més bàsic.
Les dificultats econòmiques, cobertes inicialment amb les crides i col·lectes que el bisbe feia periòdicament, quedaren establertes en la "Campaña Pro-Seminario" que, com a mitjà propagandístic, va fer una pel·lícula -"*Seminario*"-, a l'any 1941, que pretenia convidar els joves a descobrir la crida de Déu al sacerdoci.
A poc a poc, se'n van anar recuperant els espais: primer va ser la capella, després la creu de pedra que corona la façana, la imatge de sant Tomàs, el mosaic del llindar de l'entrada, el saló d'actes, la làpida recordatori dels professors, superiors i alumnes assassinats durant la guerra -al claustre d'honor-, la Biblioteca Episcopal -que durant el saqueig de l'edifici va poder ser salvaguardada en la seva majoria a la Biblioteca de Catalunya-, el Museu Geològic, el Museu Arqueològic... Així, l'any 1946, es

donaven per acabades les diverses obres i instal·lacions amb una missa d'acció de gràcies i amb la col·locació i la benedicció d'una imatge del Sagrat Cor de grans dimensions al capdamunt de l'escala d'honor.
Els anys següents van estar marcats per la vitalitat del Seminari, potser no tant per l'edifici en si, sinó més aviat per tot el moviment que hi havia en el seu interior. La vida enmig d'aquestes parets era molt dinàmica -i alhora molt controlada- i molts dels preveres que encara viuen en l'actualitat recorden tantes històries i anècdotes viscudes entre aquelles quatre parets. Les diverses aules, els professors, els superiors, els actes de pietat, tantes celebracions, la imposició de la llengua castellana, fins i tot, picabaralles i amistats, diverses publicacions... Tot plegat va anar forjant les fornades de capellans del període de la postguerra, una etapa difícil, sobretot pels pocs recursos que el Seminari tenia i també per la manca de moltes llibertats civils que hi havia fora.
A partir d'aquells anys 40 el nombre d'alumnes va anar creixent substancialment fins a arribar al clímax al curs 1960-61, amb 251 alumnes vivint a l'edifici del carrer de la Diputació. A partir d'aquell moment, el nombre de vocacions va començar a baixar, fins al punt que vint anys després, al curs 1980-81, el nombre de seminaristes era de 41 i ja no vivien a l'edifici del Seminari Conciliar, sinó en petites residències escampades per la ciutat de Barcelona. Però això ja ho explicarem més endavant.

Mn. Agustí Roig
PREVERE

Amics del Seminari ☻

Mn. Josep M. Martí Bonet

Mn. Josep Maria Martí Bonet és el director de la Biblioteca Pública Episcopal del Seminari de Barcelona. Va estudiar al Seminari de Barcelona des de l'edat d'11 anys. També va estudiar uns anys a la Universitat Pontifícia de Salamanca, on es va llicenciar en Teologia. Va estar durant 5 anys de formador a la Conreria, al Seminari menor. A Roma s'hi va doctorar en historia eclesiàstica. Ha estat professor de la Facultat de Teologia i de l'ISCREB, i és encara arxiver del bisbat i director del Museu Diocesà. També és des fa 20 anys, canonge.

Hola, mossèn Martí Bonet, m'han demanat que l'entrevisti perquè els lectors de Portal Obert puguin conèixer la seva vinculació amb el Seminari.

Endavant

Què representa, per a vostè, el Seminari?

Per a mi el Seminari és molt important, és el futur de la diòcesi, n'és la joventut, és moltes coses: de fet, em conec pam per pam l'edifici. Molts capellans de Barcelona els he tinguts d'alumnes i això em dóna felicitat.

La Biblioteca i el Seminari són dues entitats diferents que viuen al mateix edifici, però van juntes, oi?

Sí. Cal dir que la Biblioteca sorgeix de la unió de les biblioteques del bisbe i del Seminari i aquestes es van unir amb els llibres dels jesuïtes; aleshores, això era a prop de l'església de Betlem, a la Rambla. Deu fer uns 150 anys, que va ser traslladada en aquest edifici, a on encara roman. És inconcebible que un Seminari no tingui llibres (biblioteca), però també és una biblioteca pública perquè amb els jesuïtes va haver-hi aquest acord. La biblioteca té dos propietaris: el bisbe i el Seminari. Alhora, és pública perquè fou manat pel rei Carles III, que va fer un decret perquè sigui per a tot el públic. Per això, és episcopal (Seminari) i pública. Actualment, les facultats de Teologia i de Filosofia i l'ISCREB estan molt arrelades a la biblioteca.

Què té, la nostra Biblioteca, que la faci ser tan important a la ciutat? Quin és el seu fons?

És important perquè tant el bisbe com els jesuïtes tenien els millors llibres, com el Llibre dels àngels entre molts d'altres. A més a més, tenim una zona d'*Autoris nostris*, llibres que feien referència a la història de Catalunya i d'autors catalans; bàsicament, es pot dir que és el germen del que anomenarem, després, la Renaixença catalana, amb personatges importants com Mn. Cinto Verdaguer o Joan Maragall, que, d'alguna manera, estaven relacionats amb aquesta biblioteca, perquè contenia allò que és de Catalunya.

Recentment, s'ha estrenat una nova sala de lectura en aquesta Biblioteca, que està sempre en creixement. Per què és important, aquesta nova sala de lectura?

N'estic molt content, hi dóna una lluminositat que cap altra biblioteca de Barcelona no té i que, abans, no teníem: abans, la sala de lectura era petita i amb llum artificial; ara, hem aconseguit un repte que hi mancava: tenir-hi claror natural del sol. Això, d'alguna manera, la fa ser d'allò més especial. A més a més, aquesta nova sala, ha aportat una ampliació de l'aforament: hi podrà venir més gent i hi estarà més ampla.

Vostè, què desitjaria per al futur de la Biblioteca?

(Somriu) Jo, personalment, voldria que hi hagués molts més llibres, que fos un servei bonic per a totes aquelles persones que ho necessiten, que hi hagués molta llum (com actualment), que s'hi estigui molt bé i l'ambient hi fos confortable. Que sigui oberta sempre. Que hi hagi diners per a comprar llibres. Tot i que, ara, sembla que anem a l'època del llibre digital, voldria que la biblioteca tingués tots els llibres que existeixin (somriu), sobretot, en ciències eclesiàstiques, que és allò que n'és propi.

Per acabar, ¿què diria a aquella gent que coneix la Biblioteca però que es pensa que només és per a seminaristes i què diria als seminaristes que s'hi acosten poc?

(Somriu: molt ben feta, la pregunta.) Haurien de fer com en la meva època, en què hi veníem cada dia, heu de tenir contacte amb el llibre. Que la gent de fora sàpiga que la té a disposició i que la vegi. Demano que els Seminaristes vinguin aquí!

Esteve Puig
Propedèutic

EL SACERDOT DO DE DÉU PER AL MÓN

dia del seminari 2011

CONFERENCIA EPISCOPAL ESPAÑOLA